

at måtte gøre denne tilføjelse til kontrollovens § 3, stk. 2, for at klargøre, at straf efter den foreslåede nye bestemmelse ikke udelukker, at reglen i kontrollovens § 2 samtidig finder anvendelse.

Ifølge § 5 i bogføringsloven af 10. maj 1912 påhviler det enhver bogføringspligtig at opbevare alle de i forretningen eller virksomheden førte bøger tillige med forretningsbrev, kopibøger, telegrammer, regninger og andre bilag m. v. i så langt et tidsrum, at mulige krav, der kan rejses af eller mod den bogføringspligtige i anledning af vedkommende forretningsforhold, kan være foreældede efter lov nr. 274 af 22. december 1908 om forældelse af visse fordringer. Da der ikke i kontrolloven forefindes nogen udtrykkelig bestemmelse om regnskabspligtige skatteyderes pligt til at opbevare det af dem førte regnskab med tilhørende bilag, foreslås en sådan bestemmelse tilføjet lovens § 3. Den i forslaget § 7 foreslåede straffebestemmelse foreskriver bl. a. strafansvar for den, der gør sig skyldig i grove uordener med hensyn til den i den heromhandlede paragraf foreskrevne opbevaring af regnskab og bilag.

Til § 3.

Bestemmelserne i § 6 betegner en udvidelse af den ved kontrollovens §§ 6 og 7 hjemlede adgang for de skattelignende myndigheder til på stedet at foretage gennemgang af en skatteydere regnskabsmateriale med bilag og vurdering af hans varebeholdninger, besætning, driftsmateriel og lignende. I begge henseender gælder efter kontrolloven, at nævnte adgang kun haves, „når særlige forhold taler derfor“. Denne begrænsning der er lidet klar og har vist sig egnet til at skabe disput, betyder en væsentlig forringelse af bestemmelsens værdi for skatteligningen, idet den gør det tvivlsomt, under hvilke omstændigheder bestemmelsen kan benyttes af myndighederne. Det „beviskrav“, som begrænsningen kan hævdes at indebære, kan det i det hele taget være særdeles vanskeligt for myndighederne på forhånd at honorere, netop fordi det væsentligste grundlag for bedømmelsen af et driftsregnskab er selve det grundliggende regnskabsmateriale m. v. — altså netop det materiale, som der er spørgsmål om at få adgang til at gennemgå. Det skal i denne sammenhæng fremhæves, at de kontrolbeføjelser, som toldvæsenet i henhold til forbrugsafgiftslovgivningen er udstyret med, ikke er behæftet med tilsvarende begrænsninger. I forslaget er den nævnte begrænsning derfor udgået.

Den gældende regel om gennemgang af en skatteydere regnskabsmateriale har ved sin formulering

(det regnskabsmateriale m. v., „der påberåbes som grundlag for selvangivelsen“) givet anledning til den opfattelse, at der kun haves adgang til at gennemgå det materiale, der vedrører netop det indkomstår, som undersøgelsen angår, og ikke andre, navnlig de tilstødende år.

En sådan begrænsning ville af hensyn til muligheden for at kontrollere rigtig overførsel af beholdninger m. v., være meget uheldig. Forholdet har betydning også, hvor det drejer sig om at konstatere, om bogføringen — navnlig af indgåede og udbetalte beløb — er af en sådan kvalitet, at regnskabet danner et pålideligt grundlag for indkomstopgørelsen. Undersøgelsen heraf vil ofte forudsætte adgang til at sammenligne kasseregnskabet på tidspunktet for undersøgelsens foretagelse med den foreliggende kassebeholdning på dette tidspunkt, hvilket ville være udelukket, såfremt den anførte opfattelse var rigtig.

Bestemmelsen er på de anførte punkter klargjort ved, at den citerede passus er udeladt. Man har derhos optaget en udtrykkelig bestemmelse om, at der i forbindelse med regnskabsgennemgangen kan foretages opgørelse af kassebeholdningen.

Med den foreslåede ændring af bestemmelsernes formulering har man endvidere tilsigtet at fjerne al tvivl om berettigelsen til at foretage eftersyn af en erhvervsdrivendes regnskabsmateriale med henblik på kontrol af oplysninger, som han har afgivet til brug ved en andens skatteansættelse. Den foreslåede bestemmelse giver derhos — på tilsvarende måde som de svenske og norske bestemmelser — mulighed for i det omfang, hvori det måtte skønnes påkrævet, at foretage gennemgang af skatteyderes regnskabsmateriale med henblik på sammenligning med forholdene for andre skatteydere med tilsvarende erhverv.

Ved bestemmelsen i stk. 3 gives der finansministeren bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler vedrørende praktiseringen af bestemmelserne i stk. 1 og stk. 2. I medfør af denne bemyndigelse vil der kunne gives nærmere regler om den fremgangsmåde, der vil være at iagttage ved praktiseringen af bestemmelserne i stk. 1 og stk. 2. Det ligger i forholdets natur, at de skattelignende myndigheder kun vil gøre brug af de ved bestemmelserne hjemlede kontrolforanstaltninger, når de finder, at omstændighederne taler derfor.

Bestemmelserne i § 7 omhandler tilfælde, hvor oplysning til brug ved skatteligningen umiddelbart ifølge loven skal afgives uden opfordring fra myndighedernes side.

Med hensyn til bestemmelsen under a) om løn-